

2006-2007

Creaties

I Solisti del Vento . Bart Moeyaert
Olek schoot een beer

vrijdag 10 november 2006

detail illustratie uit 'Olek schoot een beer' © Wolf Erlbruch

Creaties . Seizoen 2006-2007

DoelenEnsemble . Orkest de Volharding olv. Jussi Jaatinen
vrijdag 22 september 2006

I Solisti del Vento . Bart Moeyaert
vrijdag 10 november 2006

Blindman . Quatuor Danel
vrijdag 24 november 2006

Champ d'Action olv. Luc Brewaeyts
zaterdag 2 december 2006

Spectra Ensemble olv. Filip Rathé
donderdag 18 januari 2007

Spiegel Strijkkwartet . Liu Fang
donderdag 8 februari 2007

Champ d'Action en Studenten Conservatorium Antwerpen
olv. Vinko Globokar
donderdag 10 mei 2007

deFilharmonie . Collegium Vocale Gent
Choeur Symphonique de Namur olv. Philippe Herreweghe
vrijdag 8 juni 2007 . Kathedraal Antwerpen

Olek schoot een beer

begin voorstelling
in de wandelgangen **19u45**
in de zaal **20u05**
einde omstreeks **20u40**
er is geen pauze

na de voorstelling wordt wodka uitgedeeld!

ism. Jeugd en Muziek Antwerpen
de reeks Creaties wordt gesteund door SORODHA / Société Royale
d'Harmonie

teksten programmaboekje **Lieve Eeckhaut, Bart Moeyaert,**
Wim Henderickx
illustraties programmaboekje **Wolf Erlbruch, Querido**
coördinatie programmaboekje **deSingel**

Gelieve uw GSM uit te schakelen!

Cd's

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door
't KLAverVIER, Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70
www.tklavervier.be

Foyer deSingel

enkel open bij avondvoorstellingen in Rode en/of Blauwe Zaal
open vanaf 18.40 uur
kleine **koude of warme** gerechten te bestellen v r 19.20 uur
broodjes tot net v r aanvang van de voorstellingen en tijdens
pauzes

Hotel Corinthia (Desguinlei 94, achterzijde torengebouw ING)

- Restaurant HUGO's at Corinthia
open van 18.30 tot 22.30 uur
- Gozo-bar
open van 10 uur tot 1 uur, uitgebreide snacks tot 23 uur
deSingelaanbod: tweede drankje gratis bij afgifte van uw
toegangsticket van deSingel voor diezelfde dag

tekst en verteller **Bart Moeyaert**
compositie **Wim Henderickx**

uitvoerders **I Solisti del Vento**
Vlad Weverbergh klarinet
Francis Pollet fagot
Alain De Rudder trompet
Ben Haemhouts trombone
Carlo Willems slagwerk
Otto Derolez viool
Charice Adriaansen contrabas

Kerlijne Van Nevel zang
Emmy Gysels accordeon

techniek **Victor Hidalgo** en **deSingel**
film over de boom **Jan Boon**
berenfilmpjes **Aline Maes**
tekeningen Olek **Wolf Erlbruch**

productie **Jeugd en Muziek Vlaanderen**

detail illustratie uit 'Olek schoot een beer' © Wolf Erlbruch

Sprookjes

Het is onduidelijk wanneer sprookjes precies zijn ontstaan. De vroegste bundels, zoals die van Perrault en Basile, dateren uit de zestiende en zeventiende eeuw. Maar ook in middeleeuwse teksten komen sprookjesmotieven voor. In sommige theoretische studies gaat de tracering zelfs terug tot de prehistorie. Vertellen kwam in Europa in alle rangen en standen voor omdat dit de belangrijkste manier was om ervaringen en wijze lessen door te geven. Met de verbreiding van het schrift gingen de hogere standen echter de voorkeur geven aan geschreven literatuur en mondelinge verhalen werden voor hen een minderwaardige communicatievorm. Dat proces werd nog versterkt door de uitvinding van de boekdrukkunst in de vijftiende eeuw en de ontwikkeling van een burgerlijke cultuur. Het gewone, ongeletterde volk werkte en bezat zijn eigen literaire cultuur. Ze werd als volkslied, ballade, poppenspel, klucht, sage, legende, mop en vooral als sprookje mondeling overgedragen en in die overlevering steeds veranderd. Sprookjes werden oorspronkelijk verteld door volwassenen aan volwassenen.

Pas vanaf 1763, toen in Pruisen de algemene schoolplicht werd ingevoerd, viel de noodzaak van de mondelinge overlevering, dus ook van het sprookjes vertellen, weg.

Overigens kwam het vertellen en schrijven van sprookjes ook in adellijke kringen voor. In de achttiende eeuw werden er vooral door adellijke dames in groten getale feeënsprookjes geschreven die echter weinig met volksverhalen te maken hadden maar grotendeels opvoedkundig waren bedoeld. Dit was het begin van de overgang van het sprookje naar kinderlectuur.

Voor de in volkse kringen vertelde verhalen bestond er tot in de achttiende eeuw weinig aandacht en waardering. Na de periode van de Verlichting, onder invloed van de romantiek, begon dit te veranderen. Men probeerde de 'volksziel' waaronder overigens ook de volksmuziek, liederen, kunst en oude gewoonten en gebruiken vallen, voor de ondergang te bewaren.

De broers Jacob en Wilhelm Grimm waren in 1812 de eersten die de volksverhalen zoals de mensen ze vertelden, noteerden. Ze beweerden de inhoud zo getrouw mogelijk weer te geven zonder eigen toevoegingen, verfraaiingen en coupures (volksprookjes). Maar er waren dikwijls verschillende versies van een verhaal in omloop. De gebroeders Grimm schrokken er niet voor terug om die verschillende versies tot één geheel samen te voegen. De gebroeders vonden de sprookjes, mits gekuist en bewerkt, ook geschikt voor kinderen en huiskamer (kindersprookjes). In die tijd werden ook geheel nieuwe sprookjes gecreëerd uit de eigen fantasie, al dan niet gebruikmakend van bestaande motieven en aansluitend bij de typische sprookjesverteltrant. Hans Christian Andersen was hier een voorbeeld van (literair of kunstsprookje). Vanaf de jaren zestig van de twintigste eeuw groeide ook de belangstelling van volwassenen voor sprookjes en werden vele bundels volksverhalen uit de hele wereld gepubliceerd. In deze periode schrijft Tolkien zijn succesvolle 'In de ban van de ring'. In diezelfde periode kwam er ook veel kritiek op sprookjes en wel van marxisten, anti-autoritair en feministen. Sprookjes zouden kinderen aanpassen aan de samenleving en kritiekloos maken. Sprookjes zouden het ontstaan van vooroordelen bevorderen en gruwelijkheden propageren. Sprookjes waren bedacht door de heersende klasse om de lagere klassen in slaap te sussen. Feministen keerden zich tegen rolbevestigende patronen: de prins op het witte paard, de vooroordelen ten opzichte van oude vrouwen (heksen) en stiefmoeders. Hieruit ontstonden de geactualiseerde, geëmancipeerde sprookjes. Door al deze ontwikkelingen blijft er weinig over van het traditionele volksprookje. Een hele nieuwe literatuur wordt geschreven die weliswaar aspecten uit de oude sprookjes verwerkt, maar meer eigentijds en toekomstgericht is. Is dit heiligschennis? Er bestonden immers in de tijd van de gebroeders Grimm ook al talrijke versies van elk individueel sprookje. Schrijvers zijn ook vertellers. Ze vertellen telkens opnieuw en worden beïnvloed door de veranderde omstandigheden en schrijfstijlen. Ze doen niets anders dan wat vertellers eeuwenlang hebben gedaan, namelijk overnemen, toevoegen, weglaten en vertellen in een andere trant. Kortom, sprookjes evolueren.

'De Vuurvogel' van Michel Fokine en Igor Stravinsky

'De Vuurvogel' zoals Fokine hem in 1910 choreografeerde voor de Ballets Russes, is gebaseerd op een oude Russische fabel. Igor Stravinsky componeerde de muziek voor dit avondvullend ballet. Later maakte hij hiervan een orkestsuite, geschikt voor de concertzaal.

De boze tovenaars Kostcheï houdt een prinses en haar elf hofdames gevangen in een tovertuin. Prins Ivan Tsarevitsj klimt over de muur van de tovertuin waar hij een prachtige vuurvogel ziet. Hij wil hem vangen. De vuurvogel, die eigenlijk de prinses is, smeekt hem haar vrij te laten. In ruil geeft zij hem één van haar veren en belooft hem terug te komen als hij ooit in gevaar is. Ivan verbergt zich en ziet de prinses dansen met haar vriendinnen. Hij wordt verliefd op haar. Als de zon opkomt zijn de meisjes verplicht terug te keren naar het kasteel van de tovenaars. Ivan volgt hen maar wordt door Kostcheï gevangengenomen. Hij roept de Vuurvogel, die vertelt hoe hij de tovenaars kan vernietigen. Hij moet een groot ei, waarin de ziel van Kostcheï zit, stukslaan. Ivan slaat. De betoverde wezens van Kostcheï zijn nu bevrijd en ze kronen Ivan en de prinses tijdens een groot feest tot koning en koningin.

De choreograaf Fokine heeft in het libretto van De Vuurvogel twee Russische sagen versmolten. De onsterfelijke Kostcheï symboliseerde het kwade en de vuurvogel de machten van het goede, die Ivan Tsarevitsj helpen in zijn strijd tegen het kwade.

'De Vuurvogel' van Bart Moeyaert en Wim Henderickx (Olek schoot een beer)

In opdracht van Jeugd en Muziek maakte Bart Moeyaert een nieuw verhaal, gebaseerd op het sprookje van de Vuurvogel. Wim Henderickx maakte - eveneens in opdracht van Jeugd en Muziek - deze tekst tot een compositie voor klein ensemble en verteller. Van 'Olek schoot een beer' werd een opname gemaakt met solisten van het Vlaams Radio Orkest onder leiding van Ivan Meylemans en met Bart Moeyaert als verteller. Er is ook een boek

detail illustratie uit 'Olek schoot een beer' © Wolf Erlbruch

verschenen met illustraties van Wolf Erlbruch, aan wie vorige maand in Bologna de prestigieuze Hans Christian Andersen prijs werd toegekend. In het kort het verhaal:
Olek schiet een beer, maakt van de pels een muts en trekt de wijde wereld in. Hij wil weten of iemand hem daar nodig heeft. Hij ontmoet een jongetje en strikt diens veters. Hij komt een meisje tegen en dicht de gaten in haar lekke emmer. Hij bevrijdt een moederkonijn uit een strop.
Als hij in een dicht en donker woud op een metershoge muur botst, klimt hij in een boom en ontdekt daar een rode vogel met een ogenschijnlijk lamme vleugel. Hij wil helpen maar de vogel fladdert steeds hoger. Olek volgt haar tot hoog in de top. Net als hij haar wil grijpen, fladdert ze weg en valt Olek uit de boom, aan de andere kant van de muur. Tot zijn verbazing heeft hij een rode veer in zijn hand en hoort hij hoe de rode vogel hem belooft terug te komen als hij haar nodig heeft. Hij hoeft enkel met de rode veer te zwaaien.
In de tuin aan de andere kant van de muur, ontdekt Olek een vijver met dode vissen, elf standbeelden van jonge helden en ontmoet hij een meisje en haar elf vriendinnen. Zij worden gevangen gehouden door de duivel. Olek gaat de duivel opzoeken tot aan de poort van de hel. Hij zwaait met de rode veer en de rode vogel verschijnt. In een gevecht vernietigt de rode vogel de duivel. De standbeelden worden levend en de elf meisjes vallen hun held in de armen. Het meisje loopt met Olek, die nu de veer van de rode vogel op zijn muts draagt, naar huis.....

Lieve Eeckhaut

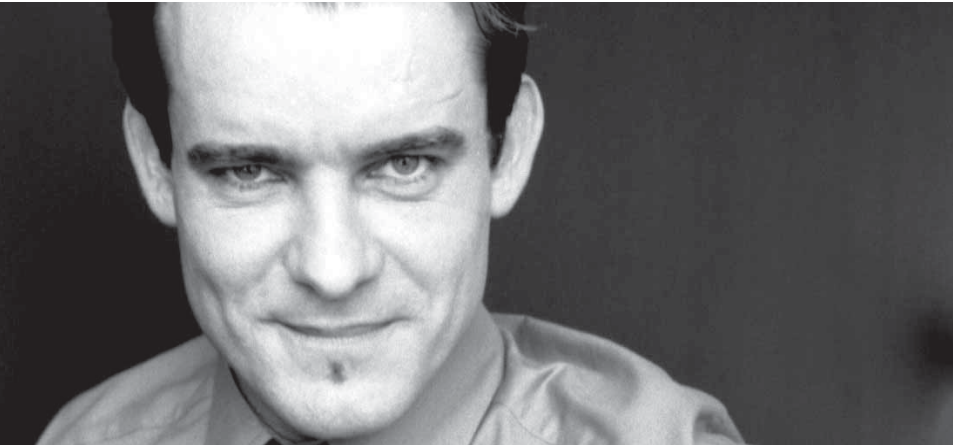
Olek schoot een beer

Enkele kanttekeningen van Bart Moeyaert ...

Van 'De Vuurvogel' bestaan veel versies, die in grote lijnen met elkaar overeenkomen. De grootste verschillen zitten vooral in de aanloop van het verhaal - in sommige versies maakt de jonge held een lange en gevaarlijke tocht voor hij in de tuin van de boze tovenaars terecht komt. Er zijn erg complexe versies te vinden, waar andere Russische verhalen doorheen gewoven zijn, maar er zijn ook erg eenvoudige en rechtlijnige. Misschien overbodig, maar hier fris ik eerst nog eens de korte inhoud van het rechtlijnige, oorspronkelijke verhaal op:

Ivan gaat op stap en klimt, nieuwsgierig als hij is, over een muur. In de tuin die erachter ligt ziet hij een wondermooie vogel, die hij vangt. De Vuurvogel wil dat hij haar loslaat, en dat doet hij. In ruil krijgt hij een veer. Er komen twaalf wondermooie meisjes de tuin in, die duidelijk niet gelukkig zijn. Ivan wordt verliefd op een van de meisjes, maar moet zich verstoppen voor de boze tovenaars Kostcheï die de meisjes in zijn macht heeft en onsterfelijk is. Kostcheï treft Ivan aan in zijn tuin. De twee gaan elkaar te lijf. Kostcheï wil Ivan in een standbeeld veranderen. Maar zodra Ivan de veer van de Vuurvogel laat zien, wordt Kostcheï machteloos, en sterfelijk. Ivan vindt met behulp van de Vuurvogel het ei waarin de ziel van Kostcheï zit. Het ei breekt, Kostcheï gaat dood, en in de tuin komen elf standbeelden tot leven. Twaalf meisjes en twaalf jongens vinden elkaar. Ivan leeft nog lang en gelukkig met zijn geliefde.

In het oorspronkelijke verhaal was er naar mijn gevoel veel wat tegelijk de aandacht vroeg, zodat er nooit echt iets specifiek bleef hangen, laat staan dat ik vond dat het verhaal ook met recht 'De Vuurvogel' heette. Het dier bleef naar mijn gevoel altijd een bijfiguur, en er haperde ook wat aan de moraal: Ivan vangt het dier zonder reden en ongevraagd, maar krijgt van het

Bart Moeyaert © Andy Huysmans, Wim Henderickx © Kris Dewitte

dier toch een veer en hulp, als hij de vogel maar weer vrijlaat - klinkt als een gijzeling, waarbij de gijzelaar nog beloond wordt ook.

Ik heb het **thema van het goede en het kwade** naar voren geschoven. Die keuze is vanzelf gegroeid, en vooral ingegeven door de leeftijd/benedengrens. Jonge kinderen schijnen van tegenstellingen te houden, en in 'De Vuurvogel' is het goede tegenover het kwade duidelijk. Ik heb een tijd met sterfelijkheid/onsterfelijkheid gespeeld, maar dat leverde voor deze opdracht teveel moeilijkheden op, alweer qua leeftijd. Olek is een jongeman met een duidelijke heldenkant (beren durven schieten, bewust van zijn naam), maar het is tegelijk wel zo dat hij ook een zachte kant heeft (mutsen naaien, goede daden verrichten). Olek komt als het Goede tegenover het extreem Kwade te staan, de Duivel, die met zijn drietand goochelt, mannen in steen verandert, meisjes gevangen houdt, en nergens wroeging over heeft.

De tovenaar Kostcheï heb ik bewust veranderd in de Duivel, het icoon van het kwaad, het symbool dat geen uitleg behoeft. Dat de Duivel alles kan (en dus ook kan toveren) weet een kind. Dat hij al jaren leeft is bekend. Dat hij niets of niemand ontziet is ook bekend. Bij een keuze voor Kostcheï moest er erg veel uitgelegd worden, en het verhaal werd er erg eenduidig van: het speelt zich hier (lees: in Rusland) af, en met het breken van het ei sterft deze man. Bij de dood van Kostcheï kan ik weinig emotie voelen. Bij de dood van de duivel kan ik dat wel, want het is wel het symbool van het Kwaad dat doodgaat - is het kwaad dan uitgeroed?

Naast de lijn goed/kwaad is het belangrijk om ook de tweede lijn die door het verhaal heen gewoven is te vermelden: die van **'de tijdelijkheid'**. Dat tijdelijke is verwant met het thema van de sterfelijkheid en de onsterfelijkheid, maar hier heb ik het vertaald naar: je kunt de dingen wel in de oorspronkelijke positie terugbrengen (de losse veter), herstellen (de lekke emmer), redden (het konijn), maar niets wijst erop dat er straks niet weer iets foutgaat (hetzelfde of iets anders). Het bezorgde meisje in het verhaal is bijvoorbeeld blij dat ze van de Duivel

bevrijd is, maar ze is alweer verliefd geworden op Olek, en we kunnen veronderstellen dat ze zich graag aan hem wil binden...

Voor de uitwerking van het verhaal heb ik bewust gekozen voor de verhaallijn waarbij het hoofdpersonage een tocht onderneemt. Het mooie vind ik het Shakespeareaanse ervan: iemand trekt het woud in, maakt iets mee, en komt als een (enigszins ander) mens terug. In dit geval is het ook zo: waarschijnlijk zal Olek er volgende keer bij stilstaan of hij een opdracht weer eens in zijn eentje zal klaren, omdat hij waarschijnlijk heeft ingezien dat samenwerking af en toe erg zinvol is, en zelfs levens kan redden. Misschien heeft hij ook ingezien dat de scheidingslijn tussen goed en kwaad soms vaag is: is een beer schieten voor het eten goed of kwaad? En is de veter knopen of de emmer stoppen van iemand die iets slechts van plan is nog wel een goede daad? Verder is het ook zo dat Olek zeker als een ander mens terugkeert, omdat hij de liefde heeft gevonden, en misschien ook een aantal vrienden.

Bij de tocht valt op te merken dat Olek met **de vier elementen** kennismakt: aarde, water, lucht, vuur. Die elementen zijn vertaald in beelden: het jongetje in de modder, het natte meisje, het stikkende konijn, en tenslotte de vuurvogel en de hel.

De dreiging bij de **tocht door het bos** is voelbaar gemaakt door het veranderen (wegvallen) van het licht. Hoe dieper Olek het woud ingaat, hoe donkerder het wordt, met de hel als zwartste plek. Door de keuze van het donker en de hel en de Duivel blijft deze versie van 'De Vuurvogel' ontegensprekelijk nog altijd een verhaal met Oosteuropese roots. Sprookjes en verhalen van daar hebben altijd een zwart randje. Ook al loopt alles goed af, toch blijft er altijd een zweem van donkerte hangen.

Het **repetitieve** doorheen het hele verhaal is opvallend. Jonge kinderen houden van deze vorm van voorspelbaarheid. Als Olek iets van plan is, kondigt hij zichzelf aan, en voegt er doorgaans aan toe dat hij het in zijn eentje zal klaren. Tot drie keer toe is de goede daad 'belachelijk gemakkelijk' in vergelijking met het schieten van een beer of het maken van een muts. Alleen

over een hoge muur klimmen (die met mos is begroeid zo dik als een (beren)vacht) is met niets te vergelijken. Kussen is dan weer wel met het schieten van beren en het maken van mutsen te vergelijken, in de zin van: het moet geoefend worden. Tot drie keer toe waarschuwt het bezorgde meisje Olek, maar het lijkt niet te helpen, terwijl ze hem ondertussen zonder het te weten wél helpt: ze is altijd in de weer met het fatsoeneren van Oleks kleren, en plukt blaadjes, twijgjes, enzovoort uit zijn muts - en uiteindelijk ook de rode veer. Voor de drieledige herhaling is gekozen omdat de drieledigheid een kenmerk van het sprookje is, maar door het verhaal lopen andere, meervoudige herhalingen, om verrassingen in te bouwen en te grote voorspelbaarheid te voorkomen. Afgezien van het feit dat de herhaling een sprookjeskenmerk is, is het hier ook zo dat de betekenissen worden verscherpt. Wat er in de herhalingen gezegd wordt is wel degelijk erg belangrijk. Het zijn zelfs de sleutelzinnen van het verhaal.

En enkele kanttekeningen van Wim Henderickx ...

Deze compositie 'Olek schoot een beer' werd geschreven in 2005-06 op tekst van Bart Moeyaert in opdracht van Jeugd en Muziek, en werd opgedragen aan Herman Mariën, Secretaris-generaal van Jeugd en Muziek Vlaanderen'.

De bezetting van dit werk is geïnspireerd op 'L'histoire du soldat' van Igor Stravinsky: klarinet, fagot, trompet, trombone, viool, contrabas en percussie. De vrij grote slagwerkbezetting klinkt aantrekkelijk en is visueel boeiend voor het jonge publiek. In deze compositie, speciaal voor jongeren geschreven, heb ik geprobeerd muziek te schrijven die tot de verbeelding spreekt, zonder echter toegevingen te doen wat de muzikale taal betreft.

Ik heb geen sprookjesmuziek geschreven, geen ondersteunende muziek die slaafs de tekst volgt, maar ik heb gebruik gemaakt van een hedendaagse muziektaal die haar eigen leven leidt.

Tussen de muziek door wordt de tekst van Bart Moeyaert geplaatst. Het is als het ware een onafhankelijke lijn die dialogueert met het ensemble.

De melodie van Olek, gespeeld door de klarinet, loopt als een rode draad door de ganse compositie.

Ik heb 'Het lied van de meisjes', gecomponeerd voor zang en accordeon, toegevoegd op een nieuwe tekst van Bart Moeyaert. Dit lied wordt voor en na de voorstelling een aantal keren uitgevoerd, waardoor het voor de jonge luisteraar een herkenning wordt.

Vooraleer het eigenlijke concert begint, worden flarden van de muziek door verschillende instrumentencombinaties in de wandelgangen gespeeld. Zo word je reeds meegenomen in de klankenwereld van 'Olek schoot een Beer...'

detail illustratie uit 'Olek schoot een beer' © Wolf Erlbruch

I Solisti del Vento

I Solisti del Vento is een blazersensemble dat kan terugblikken op een rijk verleden. Het werd opgericht in 1987 in de schoot van het toenmalige Nieuw Belgisch Kamerorkest onder de naam 'Die Harmonie'. Sinds 1991 musicieert het ensemble onder de naam I Solisti del Vento en vanaf 1996 kon het een autonome en professionele structuur uitbouwen onder de bezielende leiding van artistiek en zakelijk leider Francis Pollet. De artistieke ideologie bestaat erin de rijke blazersliteratuur voor het voetlicht te brengen. Zo beperkt I Solisti del Vento zich niet tot het klassieke octet of het meer twintigste-eeuwse dixtuor, maar exploreert het het boeiende blazersrepertoire van Mozart tot nu. I Solisti del Vento was te gast op zowat alle belangrijke podia in België en verzorgde tal van creaties en radio-opnamen. Ook buiten de grenzen krijgt I Solisti del Vento bekendheid. Zo concerteerden zij in Nederland (oa. in het Amsterdamse Concertgebouw), Luxemburg, Italië en Brazilië. Geregeld musicieert I Solisti del Vento met gerenommeerde solisten en dirigenten als Claron McFadden, Michel Béroff, Jean-Claude Vanden Eynden, Hein Van de Geyn, het Quatuor Danel, Etienne Siebens en Hervé Niquet. Sinds september 1999 is I Solisti del Vento Blazersensemble in Residentie aan het Koninklijk Vlaams Conservatorium Antwerpen en heeft het, in samenwerking met de Concertvereniging Conservatorium Antwerpen, een concertreeks in deSingel. In het kader van het 'Gouden Vleugels'-project werd I Solisti del Vento in februari 2002 verkozen tot laureaat van de KBC-Muziekprijs. Hierdoor fungeerde het een jaar lang als mentorensemble voor de jonge, beloftevolle jazzformatie 'High Voltage Sextet'. Deze samenwerking werd bekroond met de Klara Tandem Trofee 2003. I Solisti del Vento gaat regelmatig in dialoog met andere kunstenaars uit uiteenlopende kunst disciplines. Zo werkte het ensemble tijdens het seizoen 2004-2005 mee aan de muziektheaterproductie 'Frankenstein' met Theater Stap. In 2005 leverde een samenwerking met het Poëziecentrum en het Festival van Vlaanderen een hedendaagse vertaling van Mozarts 'Le Nozze di Figaro' op. In 2006 bracht I Solisti del Vento de opera 'Don Giovanni' van W. A. Mozart in samenwerking met Figurentheater Taptoe onder de titel 'Don G'. I Solisti del Vento krijgt structurele steun van de Vlaamse Gemeenschap.

Bart Moeyaert

Bart Moeyaert (°Brugge, 1964) debuteerde met het autobiografische 'Duet met valse noten' (1983) toen hij negentien was. Het boek werd bekroond als beste boek van het jaar door de Kinder- en Jeugdjury in 1984, is vertaald in het Duits, Catalaans en het Japans, bleek een bestseller die een longseller werd en kreeg een tweede leven als toneelstuk en musical. Moeyaerts andere boeken, zoals 'Kus me' (1991, Boekenleeuw 1992), 'Blote handen' (1995, Boekenleeuw 1996/ Zilveren Penseel 1995/Deutsche Jugendliteratur Preis 1997/Norske Oversetterpremien 1997/Interprovinciale Prijs 1998), 'Wespennest'

(1997) of 'Het is de liefde die we niet begrijpen' (1999, Boekenleeuw 2000) worden door de critici poëtisch, sfeervol en filmisch genoemd. Zijn werk is vaak bekroond en tot hiertoe in twaalf talen vertaald. Bart Moeyaert is sinds 1995 schrijver van beroep. Hij heeft scenario's geschreven ('Maria zorgt voor ons', 1997, VRT/IKON, en 'Mijn hart dat tikt', 1999, VRT/IKON) en toneelstukken ('Rover', 'Dronkeman' (2000) en 'Ongelikt' (2001)). Hij vertaalde verschillende boeken uit het Duits, Engels en Frans en schreef jarenlang stukken over design voor De Standaard Magazine. Met componist Filip Bral en illustratrice Gerda Dendooven maakte hij 'Luna van de Boom', gebaseerd op een Slovaaks sprookje. Het boek bevat een cd en het verhaal werd een succesvol project, met Bart Moeyaert als verteller, begeleid door een orkest en een animatiefilm. Het project won de Gouden Uil 2001 en was in Duitsland, Oostenrijk, Frankrijk en Zweden te zien. Twee jaar lang schreef Bart Moeyaert elke maand een verhaal over zijn zes broers en zichzelf voor Het Nieuwe Wereldtijdschrift en De Standaard der Letteren. De verhalen zijn samengebracht in 'Broere' en bekroond met de Woutertje Pieterse Prijs 2001. De theaterversie van 'Broere', waarin Bart Moeyaert zelf als verteller optrad, werd door de jury van de Signaalprijs naar voren geschoven als opmerkelijke voorstelling. Bart Moeyaert was in 2002 voor de tweede keer genomineerd voor de internationale Hans Christian Andersen Award en eindigde als finalist.

Voor 2006 is Bart Moeyaert een derde keer genomineerd voor de internationale Astrid Lindgren Memorial Award. In februari 2006 is een luxe-editie van 'Verzamel de liefde' uitgebracht en onlangs is zijn meest recente boek 'Olek schoot een Beer' verschenen, een verhaal met tekeningen van Wolf Erlbruch. Bij het boek hoort een cd met muziek van hedendaags componist Wim Henderickx en Bart Moeyaert als verteller.

www.bartmoeyaert.com

Wim Henderickx

Wim Henderickx (*1962) studeerde oa. compositie (bij Willem Kersters) en percussie aan het Conservatorium van Antwerpen. Hij nam verschillende malen deel aan de 'Internationale Ferienkurse für Neue Musik' in Darmstadt en volgde sonologiestudies aan het 'IRCAM' Parijs en aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Hij doceert compositie en muziekanalyse aan de Conservatoria van Antwerpen en Amsterdam. Momenteel is hij huiscomponist bij 'Muziektheater Transparant'.

Hij componeerde zowel kamermuziek, orkestwerken als opera (uitgegeven bij CeBeDeM, Brussel). Zijn werk werd bekroond in binnen- en buitenland. Hij ontving oa. de 'Jeugd- en Muziekprijs Vlaanderen', de 'Compositieprijs voor Hedendaagse Muziek' in Quebec (Canada), de driejaarlijkse prijs 'E. Baie I' (1999) van de Provincie Antwerpen voor een talentvol Vlaams kunstenaar en hij werd in 2002 Laureaat van de 'Koninklijke Vlaamse Academie van

België' voor de Klasse Kunsten. Zijn partituren worden gekenmerkt door een solide bouw, wisselende kleursonoriteiten en een intense expressiekracht. Buitenmuzikale impulsen stimuleren zijn componeren. Zijn fascinatie voor etnische, niet-westerse culturen heeft ertoe geleid dat veel van zijn werken geïnspireerd worden door oosterse muziek en filosofie. Met als gevolg composities zoals 'Mysterium' (1989) voor tien blazers, 'OM' (1992) voor strijkkwartet en 'Dawn' (op tekst van Kahlil Gibran) (1992) voor mezzosopraan en ensemble. Dit alles mondde uit in de RAGA-cyclus (geïnspireerd op de Indische raga) 'Raga I' (1994) voor percussie en orkest, 'Raga II' (1995) voor orkest en 'Raga III' (1995) voor altviool en orkest. Van het recenter werk vermelden we 'Only darkness and shadows' (2003) voor sopraan en ensemble (in 2004 georkestreerd), 'Saeta' (2004) voor gitaar, 'The Seven Chakras' (2004) voor strijkkwartet en 'Nada Brahma' (2005) voor sopraan, ensemble en live-electronica. Zijn opera 'Triumph of spirit over matter' (2000) gecomponeerd in opdracht van Muziektheater Transparant werd gecreëerd in de Munt. Zijn jeugdopera 'Achilleus' ging in première in maart 2003 in de Vlaamse Opera in Antwerpen en werd in 2006 heropgevoerd in Kopenhagen.

www.wimhenderickx.com

Wolf Erlbruch

Wolf Erlbruch (*1948) is een van de bekendste illustratoren van Duitsland. In 1967 begon hij aan grafische studies. Daarna werd hij illustrator en reclametekenaar.

Zijn eerste opdracht kwam van een Duitse uitgever in 1983, het jaar waarin zijn zoon Leonard werd geboren. Als geschenk voor zijn zoon maakte hij illustraties voor een kinderboek. Dat beviel hem zo dat hij ook de tekeningen maakte voor het ondertussen beroemd geworden boek 'Over een kleine mol die wil weten wie er op zijn kop gepoept heeft' (1990, de Vries-Brouwers) van Werner Holzwarth. Het was Erlbruchs grote doorbraak. In 1990 debuteerde hij als auteur met 'De verschrikkelijke vijf' (1991, de Vries-Brouwers), waarvoor hij ook de tekeningen maakte. Sindsdien heeft Erlbruch opdrachten en bekroningen voor zijn werk opgestapeld. In 1993 won hij met 'Het berenwonder' (1996, De Vries-Brouwers) de Deutsche Jugendliteraturpreis. In Nederland kreeg hij een Zilveren Griffel en een Zilveren Penseel voor 'Mevrouw Meier, de Merel' (1997, Querido). Het jaar daarna werd 'Leonard' (1998, Querido) nogmaals met een Zilveren Griffel gelauwerd. In 2003 kreeg hij de prestigieuze Sonderpreis Deutsche Jugendliteratur voor zijn volledige werk.

www.desingel.be

ABONNEMENTEN

TICKETS

tickets | hoofdingang

Desguinlei 25 . B-2018 Antwerpen

www.desingel.be . tickets@desingel.be

T +32 (0)3 248 28 28 . F +32 (0)3 248 28 00

openingsuren: ma-vr 10-19 uur . za 16-19 uur

administratie v.z.w

Jan Van Rijswijcklaan 155 . B-2018 Antwerpen

T +32 (0)3 244 19 20 . F +32 (0)3 244 19 59

info@desingel.be

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap
en geniet de steun van

STAD ANTWERPEN

AGFA

1000 MUSEUM DE MUSEI

Kunstwerk
werkplaats
FOCUS

De Standaard
www.standaard.be

Klara